

Arrest

nr. 147 924 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2015 met refertenummer 49759.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 oktober 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag

onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd er diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.3. Verzoeker legde op 11 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Mechelen met zijn partner E. E.

1.4. Verzoeker diende op 8 februari 2014 een aanvraag in voor toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Mechelen nam op 24 april 2014 een beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

1.6. Verzoeker diende op 13 mei 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw E. E.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 12 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 26 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2014 werd ingediend door:

Naam: O.(...) Voorna(a)m(en): A.(...) B.(...)

Nationaliteit: Nigeriaan Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats : (...) Rr : (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van inkomsten legt betrokkene loonfiches van de Belg voor die dateren van januari 2013 tot en met oktober 2013. Deze zijn uiteraard niet recent genoeg. Als bewijs van recente inkomsten legt betrokkene 3 attesten voor van het ACV-Dienstencentrum te Mechelen waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon van december 2013 tot en met juli 2014 een werkloosheidsuitkering ontvangen heeft. Aangezien er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon daarenboven actief op zoek is naar werk, zoals vermeld in bovengestelde criteria, kan deze uitkering niet in aanmerking genomen worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de

beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*. De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde ‘instrumentum’ worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het ‘negotium’ als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455). Bijgevolg wordt het onderzoek van het middel dat verzoeker heeft aangevoerd opgedeeld en wordt het enerzijds behandeld voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds op het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter, 42 en 62 van de vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.”* Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht de volgende redenen :

(...)

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent te mogen oordelen geen verblijfsrecht toe te kennen aan de verzoeker omwille van het feit dat met het inkomen van zijn partner, mevrouw E.(...) E.(...), geen rekening zou mogen gehouden worden, aangezien dit inkomen bestaat uit een werkloosheidsuitkering en de verzoekers partner niet aantoonde dat zij actief op zoek is naar werk.

- 4.2.1.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met het feit dat de partner van de verzoeker wél degelijk werkwilbig is, doch dat het voor haar, gelet op de algemene economische situatie, bijzonder moeilijk is om opnieuw tewerkgesteld te worden.

De verzoeker heeft aan zijn aanvraag de loonfiches van zijn partner met betrekking tot de periode januari 2013 – oktober 2013 voorgelegd, teneinde aan te tonen dat mevrouw E.(...) E.(...) werkwillig is. De Dienst Vreemdelingenzaken wijst deze loonfiches af, omdat deze niet recent genoeg zijn, maar negeert dat deze loonfiches wél de werkwillegheid in hoofde van de partner van de verzoeker aan toont.

- 4.2.2.

Daarnaast is het zo dat de verzoeker ook niet op zijn lauweren blijft rusten.

Met het attest van immatriculatie die de verzoeker heeft ontvangen in het kader van de huidige procedure tot gezinshereniging, had de verzoeker de mogelijkheid om te werken.

De verzoeker heeft van deze mogelijkheid onmiddellijk gebruik gemaakt.

Zo werd de verzoeker in de maanden juli, augustus, oktober, november en december 2014 reeds tewerkgesteld (stuk 3).

In de maand september 2014 heeft de verzoeker deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 4) en heeft hij Nederlandse lessen gevolgd. Een dergelijke inspanning vergroot ook zijn tewerkstellingskansen.

- 4.2.3.

Er dient in wezen geoordeeld te worden of het inkomen van het gezin van de verzoeker toereikend is, teneinde te voorkomen dat de verzoeker ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoeker valt niet ten laste van het sociale bijstandstelsel.

Het is de partner van de verzoeker, mevrouw E.(...) E.(...), die tijdelijk een werkloosheidsuitkering geniet.

De verzoeker zelf krijgt geen enkele financiële steun van de Belgische autoriteiten.

- 4.2.4.

Indien geoordeeld wordt dat geen rekening kan gehouden worden met het inkomen van de partner van de verzoeker, of met het inkomen van de verzoeker zelf, teneinde te bepalen of aan de voorwaarde gesteld in artikel 40ter, lid 2, eerste streepje van de Vreemdelingenwet is voldaan, dient niettemin met dit inkomen rekening gehouden te worden bij de behoefte-analyse die de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 42, lid 2 van de Vreemdelingenwet had moeten uitvoeren:

(...)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werden er geen documenten aangaande hun vaste kosten opgevraagd, teneinde op een adequate wijze een behoeftenanalyse te kunnen verrichten, behalve dan het geregistreerde huurcontract, hetgeen werd opgevraagd met oog op vaststelling van de voldoende huisvesting in hoofde van de partner van de verzoeker en eigenlijk niet met oog op het kunnen uitvoeren van de wettelijk verplichte behoeftenanalyse.

De verzoeker en zijn partner, mevrouw E.(...) E.(...), zijn formeel: hun beider inkomen is voldoende middelen teneinde de maandelijkse kosten te betalen en in hun dagelijkse behoeften te voorzien.

Dat de verzoeker niet op eigen initiatief documenten daaromtrent heeft voorgelegd, kan hem niet ten laste worden gelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze documenten niet opgevraagd. De verzoeker was bijgevolg in het ongewisse dat het voorleggen van deze documenten zinvol zijn. De verzoeker werd niet geïnformeerd dat documenten aangaande hun inkomens- en kostenstructuur nuttig zouden kunnen zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus geen adequate behoeftenanalyse verricht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zo artikel 42 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

4.3.

- 4.3.1.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de gezinssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en

feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

(...)

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende bijlagen toe: een individuele rekening 2014 op zijn naam en een attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie die plaats had in september 2014.

2.3. Hieronder wordt het middel eerst onderzocht voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

2.4. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de schending aanvoert van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.”* Verzoeker laat immers na te specificeren welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze deze aangevoerde bepalingen dan wel geschonden zouden zijn.

2.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het toepasselijke artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

(...)”

2.10. Om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap erkend te zien, dient verzoeker aan te tonen dat de Belgische onderdaan – partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker legde blijkens het administratief dossier bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 13 mei 2014 het attest van wettelijke samenwoning voor, alsook het voorlopige identiteitsbewijs van zijn Belgische partner, zijn Nigeriaans paspoort, een aantal foto's en de aankoopakte van een huis waarbij zijn partner is aangeduid als koper. Verzoeker werd verzocht om ten laatste op 13 augustus 2014 de volgende documenten over te maken: *“bewijzen relatie: gemeenschappelijk kind OF bewijs 1 jaar samenwoning voor aanvraag OF bewijs elkaar 2 jaar kennen + 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen voor aanvraag, inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden), ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attesten OCMW.”* Verzoeker maakte op 13 augustus 2014 nog volgende documenten over: een aantal loonbrieven van zijn partner, een aantal werkloosheidsattesten van het OCMW, een medisch attest, een attest van de mutualiteit, een overzicht van een telefonische gesprekken en twee attesten van betaling van een werkloosheidsvergoeding aan de partner van verzoeker 07/2013 – 06/2014 en 01/2014-06/2014.

2.11. *In casu* weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het feit dat de voorgelegde loonfiches van de Belgische partner van verzoeker niet recent genoeg zijn en dat de partner van verzoeker niet afdoende bewijst dat zij actief op zoek is naar werk waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

2.12. Door te stellen dat *“de partner van de verzoeker wél degelijk werkwilleg is, doch dat het voor haar, gelet op de algemene economische situatie, bijzonder moeilijk is om opnieuw tewerkgesteld te worden”* slaagt verzoeker er niet in de vaststelling te weerleggen dat er geen bewijs voorligt van het feit dat *“(…) de referentiepersoon daarenboven actief op zoek is naar werk (...)”*. Het bewijs van werkwillegheid, dat verzoeker afleidt uit de voorgelegde loonfiches, doet hieraan geen afbreuk. Aangezien er geen bewijs van actieve sollicitaties voorliggen, kan er geen rekening worden gehouden met de werkloosheidsuitkeringen van zijn partner bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij zelf aan het werk is gegaan nadat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Er wordt echter niet aannemelijk gemaakt dat de individuele rekening (Verzoekschrift, bijlage 3) die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Ook de Raad kan met deze stukken geen rekening houden. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Aangezien de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kon worden genomen, heeft verzoeker geen bewijs van bestaansmiddelen neergelegd, waardoor zijn recht op verblijf onmogelijk kon worden erkend.

2.13. Verzoeker meent voorts dat een behoeftanalyse had moeten worden doorgevoerd en dat er in dat kader niet werd gevraagd om stukken neer te leggen. Verzoeker betwist niet dat hij aan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie heeft overgemaakt dat zijn partner

nog actief werkzoekende was. Gelet op dit gegeven heeft verzoeker bijgevolg het bestaan van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk handelde of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd of behept is met een onzorgvuldigheid. Evenmin werd een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

In zoverre het enig middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en ontvankelijk kan worden geacht, is het ongegrond, waardoor het beroep op dit punt dient te worden verworpen.

2.15. Ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker in punt 4.4 van zijn middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“4.4.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten in.

Als juridische basis wordt artikel 52 §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981 vermeld.

Dit artikel bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald het woord ‘desgevallend’, impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt.

Het woord desgevallend impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu – desgevallend – de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu is dit niet het geval. De beslissing is uitermate stereotype.”

2.16. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen vermeld moeten worden.

2.17. Zoals verzoeker terecht aangeeft en zoals blijkt uit de hierboven geciteerde bepaling van artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid wat het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, waardoor dit nader dient te worden gemotiveerd en de precieze juridische en feitelijke grondslagen van de beslissing uit de motieven dienen te blijken.

2.18. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij aangaande de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt:

“(...)

De verzoekende partij heeft in haar enig middel tot slot nog kritiek op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen met een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 52, §4 van het KB dd. 08.10.1981 slechts een mogelijkheid bevat om een bevel af te geven, doch geen verplichting in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De bestreden beslissing maakt voor wat betreft het bevel uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene wordt geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing bijgevolg uitdrukkelijk wordt gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden en op welke grond aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Voormelde motivering is wel degelijk afdoende.

Immers luidt artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit inderdaad als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou met haar specifieke situatie geen rekening zijn gehouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende -benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht- aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s’est vu refuser l’établissement en tant qu’ascendante de Belge, décision dont la légalité n’a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu’elle n’est pas autorisée au séjour ni n’a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l’espèce, l’ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d’appréciation dans le chef de l’administration quant au principe même de sa délivrance: que l’article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l’homme et des libertés fondamentales ne s’oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l’entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu’ils prennent une mesure d’éloignement à l’égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l’article 8 précité; que l’ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d’établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l’article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n’avoir pas motivé l’ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d’établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politimaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.”

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Het weze voorts benadrukt dat uit het woord “desgevallend” zoals vermeld in artikel 52, § 4, 5de lid van de Vreemdelingenwet geenszins een vrijgeleide voortvloeit voor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Zoals hierboven reeds vermeld kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de afgifte van een bijlage 20 immers enkel nagaan of er sprake kan zijn van een andere verblijfstitel op grond van een andere rechtsgrond.

Nu het bevel om het grondgebied als administratieve beslissing dient te worden beschouwd als de loutere vaststelling van een illegale verblijfstoestand, kan dan ook niet anders dan worden besloten dat het woord desgevallend enkel inhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de verblijfsstatus van de vreemdeling dient na te gaan.

De formele motiveringsplicht kan niet als geschonden worden beschouwd. In de bestreden beslissing werden zowel de juridische als de feitelijke motivering opgenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

(...)”

2.19. De Raad stelt vast dat in de aan verzoeker ter kennis gebrachte bijlage 20 wordt uiteengezet op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen, doch dat een afdoende motivering inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder niet heeft aangegeven op grond van welke juridische grondslag en meer specifiek op grond van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit staat vermeld bij het bevel om het grondgebied te verlaten en dat *“de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.”* De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd. Uit de beschikbare gegevens kan geenszins zomaar worden afgeleid dat verzoeker zich in een illegale verblijfssituatie zou bevinden, waardoor er in hoofde van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zou bestaan om een verwijderingsmaatregel te treffen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, vloeit de eventuele illegale verblijfssituatie niet automatisch voort uit de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het is immers perfect denkbaar dat verzoeker omwille van andere redenen toegelaten of gemachtigd zou zijn tot een verblijf in het Rijk of dat er bepaalde (internationale) normen zich verzetten tegen de afgifte van een bevel. Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt of verzoeker buiten zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, al dan niet over een (andere) verblijfsgrond beschikt, zodat onmogelijk met zekerheid kan worden besloten dat aan verzoeker een bevel ‘moet’ worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Waar de verwerende partij verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat dit niet als voldoende juridische grondslag kan

fungeren. Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk, zonder in enige uitzondering te voorzien, dat in een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te worden vermeld die werd toegepast.

2.20. Verzoeker dient derhalve te worden gevolgd in zijn betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, die enkel dienstig kan worden opgeworpen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, meent de Raad dat dit onderdeel van het middel thans niet dient te worden onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (RvS 18 december 1990, nr. 36 050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111 881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelscomponent van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN